

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנַחֲמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֵךְ י"ג - חֲלָק א'

קוֹנְטֵרְס 361

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ונספר ספור נורא מגדל הזכות של מזכי הרבים:

המונזה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה על התורה בהקדמה בקנטרס תהלה למשה דף י"א ע"ב וזל"ק: מבאר בזהר תרומה (דף קכ"ח ע"ב) ההוא זכאה בעי למרדף בתר חייבא וכי [זכאי צריך לרדף אחר אנשים חייבים] בגין דחישב ליה כאלו הוא ברא ליה ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא וכי, ועל דא באהרן ורבים השיב מעון וכתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום ועין שם (בדף קכ"ט ע"א) כמה הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים רשעים בתשובה.

כן שמעתי מאדמו"ח ז"ל אשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש רבי איציקל מדראהאביטש זצ"ל, ושאל רש"י ז"ל רבי איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד מישורים מזלאתשוב, מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו רבי

כ. ובספר הזהר ריש פרשת תרומה (קכ"ח ע"ב) הגדיל לספר בשבח מצוה זו ואמר, זכאה בעי למרדף בתר חייבא ולמקני ליה באגר שלים וכי ודא איהו שבחא דיסתלק ביה יקרא דקודשא בריך הוא יתיר משבחא אחרא ואסתלקותא דא יתיר מכלא וכי, ועל דא פתיב באהרן (מלאכי פרק ב') ורבים השיב מעון, וכתוב (שם) בריתי היתה אתו החיים והשלום וגו', ואיהו אסתלק בשלשה סלוקין מה דלא אסתלק הכי בר נש אחרא, ועל האי בר נש פתיב בריתי היתה אתו החיים והשלום, וזכי למחמי בנין לבנוי, וזכי בהאי עלמא וזכי לעלמא דאתי ועאל בתליסר תרעי ולית מאן דימחי בידיה, ועליה פתיב (תהלים קי"ב ב') גבור בארץ יהיה זרעו וגו', הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד, זרח בחשך אור לישרים. כדון מלכא קדישא בריך לדיוקנא דההוא בר נש בכל ברכאן דברין לאברהם כד עבד נפשי דחייבא וכי ואיהו עאל לשבעין עלמין גניזין דלא זכה בהו בר נש אחרא. ואלמלא הוון ידעי בני נשא כמה תועלתא וזכו גרמי לצדיקא וזכאן בגיגיהו, הוון אזלי אבתריהו ורדפי כמאן דרדין בתר חיינ וכי:

[תרגום] - בספר הזהר תחלת פרשת תרומה אמר זכאי, צריך לרדף אחר אנשים חייבים, ולקנות אותם בשכר שלם, וזה הוא השבח שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר, ועליה זו היא יותר מהכל, ועל זה כתוב באהרן, "ורבים השיב מעון". וכתוב "בריתי היתה אתו החיים והשלום", ואותו בן אדם מתעלה בשלשה עליות, מה שלא עולה כן בן אדם אחר. ועל בן אדם זה כתוב, "בריתי היתה אתו החיים והשלום", וזוכה לראות בנים לבניו, וזוכה בעולם הזה וזוכה לעולם הבא, ועולה בשלש עשרה שעים, ואין מי שימחה בידו, ועליו כתוב "גבור בארץ יהיה זרעו. הון ועשר בביתו וצדקתו עומדת לעד זרח בחשך אור לישרים", באשר המלך הקדוש מברך לדיוקן של אותו בן אדם, מברך אותו בכל הברכות שברך לאברהם באשר עשה נפשות לחייבים, והוא עולה לשבעים עולמות ועלמים שלא זכה בהם בן אדם אחר, ואלו היו יודעים בני אדם כמה תועלת וזכות נמשך לצדיקים וזוכים בעברם, היו הולכים אחריהם ורודפים כמי שרודף אחר חיים]:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה, ולא נתקרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד, שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניתים וסגופים, וגם בה לא נתקרה דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמ"ח וצדקה, ופזר נתן לאביונים וכדומה, ועוד לא נתקרה דעתו שוב אמר לו **שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ובזה נחה ו שקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפמליא של מעלה עד כאן.**

מובן כי מעשה פזאת לא יוכל לספר אשר עיני בשר לו ואך לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזולתו יוכל לספר פזאת. מזה יכולים להבין איזה זכות גדול הוא לאלו שלומדים זוהר הקדוש, וכל הפמליא של מעלה מדברים מהם, **שבזכותם נצולים כל עם ישראל מכל מיני גזרות קשות ורעות, ומקרבין הגאולה, שנוכה בקרוב לראותה.**

כל ראשי הדורות אינן זוכין או אינן נענשים אלא על סבה זו.

כתב רבי חיים ויטאל זי"ע בספר שערי קדשה - (חלק ב שער ז): **מזכי לחיבאי:** אמרו רבותינו ז"ל (אלהו רבא ספ"ח) למה זכה אלקנה להעמיד שמואל ששקול כמשה ואהרן, מפני שהיה עולה לרגל ומעלה לבני אדם הרבה עמו ומצפה אותן, וכן שמואל בנו נהג אחריו, כמו שכתוב (שמואל א' ז') וסבב בית אל והגלגל וגו' ושפט את ישראל ותשובתו הרמתה כי שם ביתו, ואברהם לא זכה לכל מעלותיו אלא משום (בראשית י"ב ה') ואת הנפש אשר עשו בחרן, וכתוב (שם י"ח י"ח) ואברהם היו יהיה לגוי גדול וגו' כי דעתיו אשר צוה וגו', ושמרו דרך ה' וגו', **וכל ראשי הדורות אינן זוכין או אינן נענשים אלא על סבה זו."**

כא. ראה בספר שערי תשובה לרבינו יונה (שער ג), וז"ל: מי שאינו מחזיק במחלוקת על המתצבים על דרך לא טוב ומושכי העון, הרי הוא נענש מפשעיהם לכל חטאתם, ועובר בלאו, שנאמר (ויקרא יט, יז): ולא תשא עליו חטא, ונאמר (הושע ט, ט): מימי הגבעה חטאת ישראל שם עמדו לא תשיגם בגבעה מלחמה על בני עולה - פירוש: אם שם עמד הדור הזה לא השיגה אותו בגבעה מלחמה לבער הרע כאשר השיגה מלחמה לבני הדור ההוא. "שם עמדו" כמו: אם שם עמדו. וכן (בראשית מד, כב): ועזב את אביו - ואם עזב. רוצה לומר: ממין חטא גבעה היתה חטאתם, אכן הם היו טובים מאלה כי נקהלו ועמדו על נפשם לבער הרע, ונאמר (שופטים ה, כג): אורו מרוז אמר מלאך ה', אורו ארור יושביה, כי לא באו לעזרת ה', לעזרת ה' בגבורים, ונאמר (דברים א, יז): לא תגורו מפני איש. וכל מי שהוא לשם יתברך ימסור נפשו על קדושת השם, שנאמר (שמות לב, כו): **מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי,** ונאמר (במדבר כה, ז): וירא פינחס ויקח רמח בידו. וחובה על כל ירא, אף כי אוהב טהר לב להעיר קנאה, כי יראה והנה יד שרים וסגנים במעל, ואמרו רבותינו (ב"ר נו - ה):

כָּל אוֹתָם דְּבָרִים שֶׁהִפְקְדוּ עֲלֵיהֶם.
וַיֵּשׁ כּוֹכְבִים שֶׁמְשַׁמְשִׁים מְעַט
מֵהַלֵּלָהּ, שֶׁכִּיּוֹן שֶׁנִּרְאָה עִם אוֹתוֹ
הַעֵשֶׁב אוֹ אוֹתוֹ הַדָּשָׁא, מִיַּד
הַשְּׁלִים שֶׁמוֹשׁוֹ, וְלֹא צָרִיף יוֹתֵר
בְּאוֹתוֹ לֵלְלָהּ, וְהָרִי הֵם אֵינִם
עוֹמְדִים לְבִטְלָהּ. כִּיּוֹן שֶׁהַשְּׁלִימוֹ
אֵת שֶׁמוֹשֶׁם, אֵינִם נִרְאִים יוֹתֵר
בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְנִכְנָסִים לְמִקְוָם.

בְּסֵפֶר הַחֻמְכָּה הַעֲלִינוּהָ שֶׁל בְּנֵי
קֶדֶם אוֹמְרִים עַל כָּל אוֹתָם כּוֹכְבֵי
הַשְּׁרָבִיט, שֶׁמְשַׁלְּחִים שְׁרָבִיט
בְּרָקִיעַ, אוֹמְרִים שֶׁהַעֲשֻׁבִים הֵם
בְּאֶרֶץ מֵאוֹתָם שֶׁנִּקְרָאִים סְמֵי
הַחַיִּים, וְאֲבֵי יִקְרֶיךָ בְּאֶרֶץ, וְזֶה
שְׁחוֹט שֶׁל הַמַּגְדָּל בְּתוֹךְ הָרִים
רְמִים בְּמַעַט הַיָּמִים שֶׁמְכַסִּים
עֲלֵיהֶם, וְלֹא מְכַסֶּה, אֲלֵא שֶׁשׁוֹפֵעַ
עֲלָיו, וְשׁוֹלְטִים עַל כָּל אֵלֶּה אוֹתָם
כּוֹכְבֵי הַשְּׁרָבִיט וּמַגְדָּלִים הַלְלוּ
בְּשִׁבְלָם.

וְכָרְ תִּקְוֹנָא וּגְדוּלָא דְלֵהוֹן, לְאוּ אִיהוּ אֵלָא
בְּחִיזוֹ וְנִגְהָא דֵּההוּא שְׁרָבִיטָא, דְּקָא
מְשִׁדֵּר הֵהוּא כְּכָבָא, גּוּ רְקִיעָא, וְכִדִּין אֶתְתַּקְנָן
וּמִתְגַּדְּלָן כָּל אֵינּוֹן מִלִּין.

מִרְעִין אֵית בְּבִנֵי נֶשָׂא, כְּגוֹן יְרוּקִין וְקִסְטִירִין.
דְּאֶסְוֹתָא דְלֵהוֹן לֹא תְלִי, אֵלָא בְּחַד
מִרְאָה דְּפִרְזוּלָא קְלִיל נְצִיץ לְעֵינִין, וְאֵית לִיה
לְמִאֲרִיָּה דְמִרְע לְאֶסְתַּכְּלָא בֵּיה. וְלֹא (נ"א שְׂבִד)
שְׂבִיף (ס"א אֶתְסִי) בְּהָאֵי עַד דְּאֶעְבֵּר הֵהוּא מִרְאָה
לְסִטְרָא דָא וְלְסִטְרָא דָא, כְּגוֹוֹנָא דְשְׁרָבִיטָא,
דִּישִׁיט נְצִיץוֹ דְבָרְק לְאַנְפּוּי, וּבִהֵהוּא אוּשִׁיטוֹ
דְּבָרְק דְּקָא נְצִיץ לְעֵינִין, אֶתִּי לִיה אֶסְוֹתָא.
אוּף הָכִי, כָּל אֵינּוֹן דְּשִׁלְטִי עַלִּיָּהוּ אֵינּוֹן
כְּכָבָא, לִית לוֹן תִּקְוֹנָא וּגְדוּלָא בְּמָה דְּאֶתְתַּחֲזִי,
בַּר בְּהֵהוּא פְּשִׁיטוֹ דְשְׁרָבִיטָא, וּבִהָאֵי מִתְתַּקְנִי,
בְּחִיזוֹ, (דף קע"ב ע"א) בְּגוֹוֹן, בְּחִילָא, כְּמָה
דְּאֶתְתַּחֲזִי.

דְּקָא מְשַׁמְשֵׁי זְעִיר מִלֵּילָא, דְּכִיּוֹן דְּאֶתְתַּחֲזִי
בְּהִדִּי הֵהוּא עֲשָׂבָא, אוֹ הֵהוּא דְשָׂאָה, מִיַּד
אֲשֻׁלִּים שֶׁמוֹשִׁיָּה, וְלֹא אֲצֻטְרִיף יִתִּיר בְּהֵהוּא
לֵילָא. וְהָא אֵינּוֹן לֹא קְזִימִין לְבִטְלָהּ, כִּיּוֹן
דְּאֲשֻׁלִּימוֹ שֶׁמוֹשִׁיָּהוּ, לֹא אֶתְתַּחֲזוֹן יִתִּיר בְּהָאֵי
עֲלֵמָא, וְעֵיילִין לְאַתְרֵיהוּ.

בְּסִפְרָא דְחֻמְכָּתָא עֲלָאָה דְבִנֵי קֶדֶם, אֲמַרִי עַל
כָּל אֵינּוֹן כְּכָבָא דְשְׁרָבִיטָא, דְּקָא
מְשִׁדֵּרִי שְׁרָבִיטָא בְּרְקִיעָא, אֲמַרִי דְעֲשֻׁבִין
אֵינּוֹן בְּאַרְעָא, מֵאֵינּוֹן דְּאֶקְרוּן סְמֵי דְחַיִּי,
וְאֲבָנִין יִקְרִין אֵית בְּאַרְעָא, וְזֶה בְּשְׁחוֹט
דְּמַגְדָּלָא גּוּ טוּרֵי רְמָאֵי, בְּזְעִיר מִיִּין דְּחִפְיָא
עֲלֵיהּ, וְלֹא חִפְיָא אֵלָא דְנִגִּיד עֲלֵיהּ, וְשִׁלְטָאן
עַל כָּל אֵלִין אֵינּוֹן כְּכָבָא דְשְׁרָבִיטָא, וּמַגְדָּלֵי
אֵלִין בְּגִינֵיהוּ.

וְכָרְ תִּקְוֹנָא וּגְדוּלָא דְלֵהוֹן, לְאוּ אִיהוּ אֵלָא
בְּחִיזוֹ וְנִגְהָא דֵּההוּא שְׁרָבִיטָא, דְּקָא
מְשִׁדֵּר הֵהוּא כְּכָבָא, גּוּ רְקִיעָא, וְכִדִּין אֶתְתַּקְנָן
וּמִתְגַּדְּלָן כָּל אֵינּוֹן מִלִּין.

מִרְעִין אֵית בְּבִנֵי נֶשָׂא, כְּגוֹן יְרוּקִין וְקִסְטִירִין.
דְּאֶסְוֹתָא דְלֵהוֹן לֹא תְלִי, אֵלָא בְּחַד
מִרְאָה דְּפִרְזוּלָא קְלִיל נְצִיץ לְעֵינִין, וְאֵית לִיה
לְמִאֲרִיָּה דְמִרְע לְאֶסְתַּכְּלָא בֵּיה. וְלֹא (נ"א שְׂבִד)
שְׂבִיף (ס"א אֶתְסִי) בְּהָאֵי עַד דְּאֶעְבֵּר הֵהוּא מִרְאָה
לְסִטְרָא דָא וְלְסִטְרָא דָא, כְּגוֹוֹנָא דְשְׁרָבִיטָא,
דִּישִׁיט נְצִיץוֹ דְבָרְק לְאַנְפּוּי, וּבִהֵהוּא אוּשִׁיטוֹ
דְּבָרְק דְּקָא נְצִיץ לְעֵינִין, אֶתִּי לִיה אֶסְוֹתָא.
אוּף הָכִי, כָּל אֵינּוֹן דְּשִׁלְטִי עַלִּיָּהוּ אֵינּוֹן
כְּכָבָא, לִית לוֹן תִּקְוֹנָא וּגְדוּלָא בְּמָה דְּאֶתְתַּחֲזִי,
בַּר בְּהֵהוּא פְּשִׁיטוֹ דְשְׁרָבִיטָא, וּבִהָאֵי מִתְתַּקְנִי,
בְּחִיזוֹ, (דף קע"ב ע"א) בְּגוֹוֹן, בְּחִילָא, כְּמָה
דְּאֶתְתַּחֲזִי.

וְשִׁפִּיר אִיהוּ, דֵּהָא כְּגוֹוֹנָא דָא, רְמִיזוּ בְּסִפְרָא

דְּשַׁלְמָה מִלֵּפָא, בְּחֻמְתָּא דְאַבְנֵי יַקִּירִין, דְּאִי
 חָסֵר מְנַהוּן נִגְהָא דְנִצְיָצוּ וּלְהִיטוּ דְפִכְכְּבִיא
 יְדִיעֵן, לֹא מְגַדְלִין, וְלֹא (ס"א) מִתְפַּקְנִין לְעֵלְמִין) מִתְקַנֵּי
 לֹון לְעֵלְמִין, וְכֹלָא אֲתַקִּין קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא
 לְתַקוּנָא דְעֵלְמָא, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (בראשית א)
 לְהֵאִיר עַל הָאָרֶץ, בְּכֹל מָה דְאַצְטְרִיד בְּהֵאִי
 עֵלְמָא לְתַקְנָא לִיהָ.

בְּתִיב (שמות כו) וְעָשִׂיתָ קֶרְסִי נְחֹשֶׁת חֲמֹשִׁים,
 וּכְתִיב וְעָשִׂיתָ חֲמֹשִׁים קֶרְסִי זָהָב,
 וְתַנְיֵן, מָאן דְּלֹא חָמָא אֵינֻן קֶרְסִים בְּמִשְׁפָּנָא,
 לֹא חָמָא נְהִירוּ דְפִכְכְּבִיא בְּרַקִּיעָא, בְּגִין
 דְּבַהֲהוּא חִיזוּ, וּבַהֲהוּא גְוֹנָא, דְּמִיִּין לְכֹל מָאן
 דְּאֶסְתַּפֵּל בְּהוּ.

כְּכִבֵּיא אֵית בְּרַקִּיעָא, דְּאֵלִין נִפְקִי מֵהָהוּא
 רַקִּיעָא, דְּכֹל פִּכְכְּבִיא אֲדוּקִין תַּמָּן.
 בְּהָהוּא רַקִּיעָא אֵית מְאָה חֲלוּנֵי מִשְׁקוּפִין,
 מְנַהוּן לְסִטֵּר מְזַרְחָ, וּמְנַהוּן לְסִטֵּר דְרוּם. וּבְכֹל
 חֲלוּנָא וְחֲלוּנָא כְּכָא חַד.

וְכַד שְׁמָשָׁא אֲזִיל בְּאֵינֻן חֲלוּנֵין וּמִשְׁקוּפִין דִּי
 בְּרַקִּיעָא נִצְיָץ בְּנִצְיָצוּ, וְאֵלִין כְּכִבֵּיא נִפְקִי
 לְאֲתַנְצָצָא מֵהָהוּא נִצְיָצוּ דְשְׁמָשָׁא וְאַצְטְבְּעוּ,
 מְנַהוּן סוּמְקִין כְּגוּוֹנָא דְנַחֲשָׁת, וּמְנַהוּן יְרוּקִין
 כְּגוּוֹנָא דְזָהָב, וְעַל דָּא, אֵלִין סוּמְקִין, וְאֵלִין
 יְרוּקִין. חֲמֹשִׁים אֵינֻן בְּאֵינֻן חֲמֹשִׁים חֲלוּנֵין,
 (ג"א וחמשים אינן באינן חלונין) אֲחֻרְנִין. דְּלְסִטֵּר מְזַרְחָ
 אֵינֻן יְרוּקִין, דְּלְסִטֵּר דְרוּם אֵינֻן סוּמְקִין, בְּהוּ
 אֲתַאֲחַד סִיּוּמָא דְמִשְׁפָּנָא.

בְּכָרְ אֵינֻן כְּכִבֵּיא דְנִפְקִי מֵהָהוּא רַקִּיעָא,
 מִתְעַרְבֵי אֵינֻן כְּכִבֵּיא בְּלִילְיָא, וְנִצְיָצֵי
 וּמְלַהֲטֵי וְשִׁלְטֵי בְּהֵאִי עֵלְמָא. מְנַהוּן עַל
 נַחֲשָׁת, מְנַהוּן עַל זָהָב יְרַקֵּק, וְאֲתַתְקַנֵּן
 וּמְגַדְלֵן עַל חִילָא דְלְהוּן.

אֵלִין כְּכִבֵּיא שְׁלִטֵי כְּכ"ה וּפְלַגָּא נְקוּדִין

הַאֲבָנִים הַיְקָרוֹת, שְׁאֵם חָסֵר מֵהֶם
 נִגְהָ שֶׁל הַתְּנוּצָצוֹת וְלֵהִט
 הַכּוֹכְבִים הַיְדוּעִים, לֹא מְגַדְלִים
 וְלֹא (מִתְפַּקְנִין לְעֵלְמִין) מִתְקַנֵּים
 אוֹתָם לְעוֹלָמִים, וְהַכֹּל תַּמָּן
 הַקְּדוֹשׁ בְּרִיד הוּא לְתַקְנֵן הָעוֹלָם,
 כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר (בראשית א) לְהֵאִיר עַל
 הָאָרֶץ, בְּכֹל מָה שְׁצָרִיד בְּעוֹלָם
 הַזֶּה לְתַקְנֵן אוֹתוֹ.

כְּתוּב וְעָשִׂיתָ קֶרְסִי נְחֹשֶׁת
 חֲמֹשִׁים, וּכְתוּב וְעָשִׂיתָ חֲמֹשִׁים
 קֶרְסִי זָהָב, וְשִׁנִּינוּ, מִי שְׁלֹא רָאָה
 אוֹתָם הַקֶּרְסִים בְּמִשְׁכָּן, לֹא רָאָה
 אוּר שֶׁל כּוֹכְבִים בְּרַקִּיעָא, מִשׁוּם
 שְׁבִאוֹתוֹ מְרָאָה וּבִאוֹתוֹ גִּין דוּמִים
 לְכֹל מִי שְׁמִסְתַּפֵּל בְּהֶם.

יֵשׁ כּוֹכְבִים בְּרַקִּיעָא, שְׁאֵלָה יוֹצֵאִים
 מֵאוֹתוֹ הַרְקִיעָא שְׁכֹל הַכּוֹכְבִים
 הַדּוּקִים שָׁם. בִּאוֹתוֹ הַרְקִיעָא יֵשׁ
 מְאָה חֲלוּנוֹת שְׁקוּפִים, מֵהֶם לְצַד
 מְזַרְחָ, וּמֵהֶם לְצַד דְרוּם, וּבְכֹל
 חֲלוּן וְחֲלוּן יֵשׁ כּוֹכָב אֶחָד.

וּבִשְׁהַשְׁמֵשׁ הוֹלֵכֵת בְּאוֹתָם
 חֲלוּנוֹת וְשְׁקוּעִים שְׁבְרַקִּיעָא, הוּא
 נוֹצֵץ בְּהַתְּנוּצָצוֹת, וְהַכּוֹכְבִים
 הַלְלוּ יוֹצֵאִים לְהַתְּנוּצֵץ מֵאוֹתָהּ
 הַתְּנוּצָצוֹת שֶׁל הַשְּׁמֵשׁ וְנִצְבְּעִים,
 מֵהֶם אֲדָמִים כְּגוֹן הַנְּחֹשֶׁת, מֵהֶם
 יְרֻקִים כְּגוֹן הַזָּהָב, וְלִכְּן אֵלָה
 אֲדָמִים וְאֵלָה יְרֻקִים. חֲמֹשִׁים הֵם
 בְּאוֹתָם חֲמֹשִׁים חֲלוּנוֹת, (חֲמֹשִׁים
 הֵם בְּאוֹתָם הַחֲלוּנוֹת) הָאֲחֵרִים. שֶׁל צַד
 מְזַרְחָ הֵם יְרֻקִים, שֶׁל צַד דְרוּם הֵם
 אֲדָמִים, בְּהֶם אַחוּז סִיּוּם הַמִּשְׁכָּן.
 בְּכָרְ אוֹתָם הַכּוֹכְבִים שְׁיוֹצֵאִים
 מֵאוֹתוֹ רַקִּיעָא מִתְעַרְבִים אוֹתָם
 כּוֹכְבִים בְּלִילְיָא, וְנוֹצְצִים
 וְלוֹהֲטִים וְשׁוֹלְטִים בְּעוֹלָם הַזֶּה,
 מֵהֶם עַל נַחֲשָׁת, מֵהֶם עַל זָהָב
 יְרַקֵּק, וּמִתְפַּקְנִים וּגְדֻלִים עַל
 הַכֹּחַ שֶׁלָּהֶם.

אֲרָה הַכּוֹכְבִים שׁוֹלְטִים כְּכ"ה
 וּחֲצֵי הַנְּקֻדוֹת שֶׁל הַלִּילְיָא, שְׁהֶם
 רַגְעִים שֶׁל שְׁעָה, וְהֵם שְׁמִגְדְלִים

נחשת, שהם אדמים ולוהטים ונוצצים. וכשמושיטים שלש פעמים התנוצצות לצד המזרח, או חמש או שבע, מלכי העמים יבאו על אותו צד, וכל העשר והזהב יסתלק מאותו מקום. ואם התנוצצות אחת, שמים, ארבע, שש, זו אחר זו, אימה נפחד פל וישרה על אותו הצד. מפה ההתנוצצות ושוככת, מפה ההתנוצצות ושוככת - יתעוררו קרבות ולא יעשו (בעולם באותו צד), שהרי באותו זמן התעוררות למעלה היא לפני הקדוש ברוך הוא באותם הממנים של העולם ששולטים על שאר העמים, וכן כמו זה בצד אחר.

פתח ואמר, (דניאל ב) יהי שם האלוה מברך מן העולם ועד העולם, שהתכמה והגבורה שלו היא. והוא משנה עדינים וממנים. והכל הוא ברשותו, והוציא את עמו הקדוש מהכח והרשות של כוכבים ומזלות, משום שהם אלילים אחרים, ולא באלה חלקו של יעקב, כי אם ביוצר הכל הוא. רקיע יש למעלה על כל הרקיעים הללו, והוא טמיר וגנוז, וחותרם טבעת המשכן שולט על הרקיע הזה, והרקיע הזה נקרא החדר של המשכן, וברקיע הזה כל אותם חלונות מצד זה ומצד זה, ואוחז את כל אותם הסדורים של המשכן. ששה חלונות הם גדולים מכלם, ואחד נסתר ששולט עליהם.

חלון אחד נקרא חלון הזהר, ובו יוצא כוכב אחד שנקרא לחכמים י"ד, והוא התוף שמהתוף למטה בשלטון של יהודה. לא שאין לו חלק בו, שהרי אין לשכטי ישראל חלק ונחלה בהם, אלא ששכטי יהודה שולט על זה, ואינו עליו.

דליליא, דאינון רגעי שעטא, ואינון דמגדלי נחשת דאינון סומקי ולהטי ונצצי. וכד אושיטו תלת זמנין נציצו לסטרא דמזרח, או חמש, או שבע, מלכי עמין ייתון על ההוא סטרא, וכל עתרא ודהבא יסתלק מההוא סטרא. ואי נציצו חד, תרין, ארבע, שית, דא בתר דא, אימתא ופחדא פול, וישרי על ההוא סטרא. בטיש נציצו ושכיף, בטיש נציצו ושכיף, יתערו קרבי, ולא יתעבידו, (ר"א בעלמא כההוא סטרא) דהא כההוא זמנא, אתערוותא הוא לעילא קמי קדשא בריך הוא, באינון ממנו דעלמא דשלטין על שאר עמין, וכן כגוונא דא בסטרא אחרא.

פתח ואמר, (דניאל ב) להוא שמיה די אלהא מברך מן עלמא ועד עלמא די חכמתא וגבורתא דיליה היא. והוא מהשנא עדניא וזמניא. וכלא איהו ברשותיה, ואפיק לעמיה קדישא, מחילא ורשותא דפכביא ומזלי, בגין דאינון טעוון אתרן ולא באלין חולקא דייעקב, פי אם (ירמיה י) ביוצר הכל הוא.

רקיע אית לעילא, על כל אלין רקיעין, ואיהו טמיר וגנוז, וחותרמא דגושפנא דמשכנא שלטא על האי רקיע, והאי רקיע אקרי אדרא דמשפנא, ובהאי רקיע כל אינון חלונין, מסטרא דא, ומסטרא דא, ואחיד כל אינון סדורין דמשכנא. שית חלונין אינון רברבין על פלהו, וחד סתים לשלטא עלייהו. חלונא חד, אקרי חלון זהרא, וביה נפקא ככבא חדא, דאקרי לחכמי י"ד, ודא איהו התוכא דקא מהתף לתתא בשלטנותא דיהודה. לאו דאית ליה חולקא ביה, דהא לית לשבטין דישראל חולקא ואחסנא בהו, אלא שבטא דיהודה שלטא על האי, ולא איהו עליה.

וְכַד אֶסְטוּ בְּנֵי יְהוּדָה אֲרַחֲמֵיהֶוּ מִפֶּתֶר קַדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא, אֲזָלוּ לְמַנְדַּע פֶּתֶר חֲלוּנָא דָא,
 וְהָיִי כְכָבָא. וְאָמְרוּ (ס"א דְהָא יַדַּע) דְּהָיִי יְדָא דְקָא
 מְנַצַּח לְשָׂאֵר עַמִּין, דְּכַתִּיב בֵּיהּ (בְּרַאשִׁית מַט) יָדָךְ
 בְּעַרְףְּ אֵיבִיךָ, וְאֲזָלוּ אֲבַתְרִיָּה וְעַבְדֵּהוּ לִיָּה
 שְׁמוּשָׁא וּפְלַחְנָא, וְעַל דָּא כְתִיב, (מַלְכִים א יד)
 וַיַּעַשׂ יְהוּדָה הֲרַע בְּעֵינָי יי'.

הָאִי פְכָבָא כַד נִפְיָא פְשִׁיט חַד יָד בְּחַמְשׁ
 אֶצְבָּעָאן, נְהִיר וְנֶצֶץ בְּהָהוּא חֲלוּן. (דף
 קע"ב ע"ב) מְאָרִיָּהוּן דְּקוֹסְמִין וְחַרְשִׁין, דְּחֲלִי
 מֵהָאִי אַתְרָא, בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְהָאִי שְׁלֵטָא,
 פְּלָהוּ קְסָמִין וְחַרְשִׁין מִתְּבַלְבְּלִי, וְלֹא אֶצְלַח
 בִּידֵיָּיהוּ.

וְאִי תִימָא, הוּאִיל וְאִיָּהוּ הָאִי רְקִיעַ טְמִירָא,
 הֵיךְ יַדְעֵי לִיָּה. אֶלָּא סִימָנָא אִית לֹון לְבַר,
 וַיַּדְעֵי דְהָא שְׁלֵטָא פְכָבָא דָא, וְדְחֲלִי תְדִיר
 מְגִיָּה, וְלֹא אֶצְלַח בִּידֵיָּהוּן, אֵינֹון קְסָמִין
 וְחַרְשִׁין. וְעַל דָּא אִית זְמַנִּין דְּאֶצְלַחוּ בֵּיהּ בְּנֵי
 נְשָׂא, וְאִית זְמַנִּין דְּלֹא אֶצְלַחוּ בֵּיהּ. וּבְגִין דָּא
 אֵינֹון מְאָרִי קוֹסְמִין וְחַרְשִׁין מִתְּמַעֲטֵי
 מְעַלְמָא, בְּגִין דְּלֹא יַדְעִין עֲקָרָא, כַּד חֲמָאן
 דְּלֹא אֶצְלַח בִּידֵיָּיהוּ. וְעַל דָּא אֵינֹון קְדַמְאֵי הֲוֹו
 יַדְעֵי, וּמִסְתַּפְלָן לְבַר בְּהָהוּא סִימָנָא, דְּקָא
 יַדְעֵי.

חֲלוּנָא תְנַגִּינָא, אֶקְרִי חֲלוּן טוּפְרָא, בְּגִין
 דְּאִיָּהוּ כְּגוֹוְנָא דְטוּפְרָא, וּבֵיָּה נִפְקָא
 כְּכָבָא חַד, דְּאֶקְרִי לְחַפְיָמִין צַפְעוֹן, דְּהָא דָא
 שְׁלֵטָא בְּשׁוּלְטָנָא תְקִיף בְּדִינָא בְּרִישָׁא וְזַנְבָא,
 אִית לִיָּה פְצַפְעוֹן כְּמִין לְקַטְלָא.

מִתְּהוּא חֲלוּן, נִפְקֵי שִׁית מְאָה אֶלְף רַבּוּא
 רוּחִין, דְּשְׁלִטִין עַל אֵינֹון טוּפְרִין
 דְּכַנֵּי נְשָׂא, כַּד אַזְדַּרְקוּן בְּאַתְגְּלִיא. בְּהָאִי עַבְדֵי
 חַרְשִׁין וְקְסָמִין, כָּל אֵינֹון יַדְעֵי לֹון. בְּהָאִי

וְכַד אֶסְטוּ בְּנֵי יְהוּדָה אֲרַחֲמֵיהֶוּ אֲתָ דְרַפְס
 מְאָתְרֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הֲלָכוּ
 לְדַעַת אַחַר חֲלוּן הַזֶּה וְהַכּוֹכָב
 הַזֶּה, וְאָמְרוּ (שְׁהַרִי יַדַּע) שְׁוֹ הַיָּד
 הַמְנַצַּחַת אֲתָ שְׂאֵר הָעַמִּים,
 שְׁכַתוּב בּוּ (בְּרַאשִׁית מַט) יָדָךְ בְּעַרְףְּ
 אֵיבִיךָ, וְהֲלָכוּ אַחֲרָיו וְעוֹשִׂים לוֹ
 שְׁמוֹשׁ וּפְלַחֵן, וְעַל זֶה כְּתוּב,
 (מַלְכִים-א יד) וַיַּעַשׂ יְהוּדָה הֲרַע בְּעֵינָי
 ה'.

כַּשֶּׁהַכּוֹכָב הַזֶּה יוֹצֵא, פּוֹשֵׁט יָד
 אַחַת בְּחַמְשׁ אֶצְבָּעוֹת, מְאָרִי
 וְנוֹצֵץ בְּאוֹתוֹ חֲלוּן. בְּעַלִּי
 הַקְסָמִים וְהַכְּשָׁפִים פּוֹחֲדִים
 מִהַמְקוֹם הַזֶּה, מִשׁוּם שְׁבִשְׁעָה
 שְׁוֹה שׁוֹלֵט, כָּל הַקְסָמִים
 וְהַכְּשָׁפִים מִתְּבַלְבְּלִים וְלֹא
 מְצַלִּיחִים בִּידֵיָּיהוּ.

וְאִם תֹּאמַר, הוּאִיל וְהַרְקִיעַ הַזֶּה
 טְמִיר, וְאֵיךְ יוֹדְעִים אוֹתוֹ? אֶלָּא
 סִימָן חִיצוֹן יֵשׁ לָהֶם, וַיּוֹדְעִים
 שְׁהַרִי שׁוֹלֵט הַכּוֹכָב הַזֶּה,
 וּפּוֹחֲדִים תְּמִיד מִמֶּנּוּ, וְלֹא
 מְצַלִּיחִים בִּידֵיָּיהוּ אוֹתָם קְסָמִים
 וְכְשָׁפִים. וְלָכֵן יֵשׁ פְּעָמִים
 שְׁמַצְלִיחִים בּוּ בְּנֵי אָדָם, וַיֵּשׁ
 פְּעָמִים שְׁלֹא מְצַלִּיחִים בּוּ. וְלָכֵן
 אוֹתָם בְּעַלִּי קְסָמִים וְכְשָׁפִים
 מִתְּמַעֲטִים מִהָעוֹלָם, כִּי הֵם לֹא
 יוֹדְעִים אֶת הַעֲקָר לָמָּה לֹא מְצַלִּיחַ
 בִּידֵיָּיהוּ. וְעַל זֶה אוֹתָם הֲרַאשׁוּנִים
 הֵיוּ יוֹדְעִים וּמִסְתַּפְלִים בַּחוּץ
 בְּאוֹתוֹ סִימָן שְׁיּוֹדְעִים.

חֲלוּן שְׁנֵי נִקְרָא חֲלוּן הַצְּפָרָן,
 מִשׁוּם שֶׁהוּא כְּעֵין הַצְּפָרָן, וְכּוּ
 יוֹצֵא כּוֹכָב אַחַד שְׁנִקְרָא לְחַכְמִים
 צַפְעוֹן, שְׁהַרִי זֶה שׁוֹלֵט בְּשְׁלִטוֹן
 חֲזַק בְּדִין בְּרֹאשׁ וְזַנְב, יֵשׁ לוֹ כְּמוֹ
 צַפְעוֹן אוֹרֵב לְהַרְג.

מְאוּתוֹ חֲלוּן יוֹצֵאִים שְׁשׁ מְאוֹת
 אֶלְף רַבּוּא שֶׁל רוּחוֹת שְׁשׁוּלְטוֹת
 עַל אוֹתָן הַצְּפָרָנִים שֶׁל בְּנֵי אָדָם
 כְּשֶׁהֵן נִזְרָקוֹת בְּגַלְיָא, וּבְזֵה עוֹשִׂים
 כְּשָׁפִים וְקְסָמִים כָּל אוֹתָם

שְׁמֵכִירִים אוֹתָם. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁהֹכֵב הִזָּה שׁוֹלֵט, כָּל אוֹתָם שְׁזוֹרְקִים צְפָרְנִים, (אם עֵשָׂה) אוֹ עוֹשִׂים בְּהֵם כְּשָׁפִים, גּוֹרְמִים מִתּוֹ לְכָל הָעוֹלָם, וְהַכְּשָׁפִים עוֹלִים בְּיַדִּי אוֹתָם שְׁעוֹשִׂים אוֹתָם.

הַחֲלוֹן הַשְּׁלִישִׁי נִקְרָא חֲלוֹן הַחֹשֶׁן, וְבוֹ יוֹצֵא כּוֹכַב אֶחָד שֶׁנִּקְרָא נִגְהָ"ה דְּבוֹסִי"נָא (אור הַחַר). זוֹהִי הַתְּנוּצָצוֹת שֶׁנוֹצְצוֹת וְעוֹמֶדֶת עַל כָּל רוּחַ, וּמְנוּחָה וְהַצְּלָה (טוב) בָּהּ, אֵין בָּהּ כָּלל קְטָרוֹג. כְּשֶׁהוּא שׁוֹלֵט, כָּל הַמְּנוּחָה וְכָל הָאֵוֶר שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם, שְׁלוֹה וְשֶׁבַע, וְהַכָּל שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם.

חֲלוֹן רְבִיעִי הוּא חֲלוֹן שֶׁנִּקְרָא גְבִיעַ, וְבוֹ יוֹצֵא כּוֹכַב אֶחָד שֶׁנִּקְרָא לְחַכְמִים אֲשֶׁכּוֹל הַכֶּפֶר, מִשׁוּם שֶׁכֶּף יוֹצֵא כְּמוֹ אֲשֶׁכּוֹל, נוֹצֵץ וְנִצְנוֹצִים כְּמוֹ עֲנָבִים בְּכֶפֶר, וּבִזְהַ הַתְּעוֹרְרוֹת הַרְחֻמִּים מִתְּעוֹרְרִים בְּעוֹלָם, מְרַחֵק וּמְקַרֵּב, תּוֹלְדוֹת רְבוּת מִתְּרַבּוּת בְּעוֹלָם, וּבְנֵי הָעוֹלָם לֹא מְקַפִּידִים כְּשֶׁצְרִיכִים זֶה אֶת זֶה, שְׁלוֹם וְשִׁמְחָה מִתְּעוֹרְרִים בְּעוֹלָם.

חֲלוֹן חֲמִישִׁי הוּא חֲלוֹן שֶׁנִּקְרָא בָּאָר עַל שֵׁם הַכּוֹכַב שִׁיּוֹצֵא בוֹ, נִכְנָס וְיוֹצֵא וְשׁוֹאֵב כְּדָלִי, לֹא שׁוֹכֵף לְעוֹלָמִים. בְּזֶה חֲכָמֵי הַלֵּב לֹא יְכוּלִים לַעֲמֹד בְּדַרְךָ אֶמֶת, מִשׁוּם שֶׁאֵינּוּ עוֹמְדִים בְּקִיּוּם וְלֹא שׁוֹכֵף לְעוֹלָמִים, וְעַל כֵּן דוֹחֵקִים אֶת עַצְמָם לַעֲזוֹן בְּמִקּוּם הִזָּה וְלָדוֹן דִּין.

חֲלוֹן שְׁשִׁי הוּא חֲלוֹן שֶׁנִּקְרָא נִגְהָ, וְיוֹצֵא בוֹ כּוֹכַב אֶחָד שֶׁנִּקְרָא גְזָרוֹן, מִשׁוּם שֶׁכְּאֲשֶׁר זֶה שׁוֹלֵט, הָעוֹלָם עוֹמְדִים בְּדִין בְּכַמְּה גְזָרוֹת וּבְכַמְּה עֲנָשִׁים, וּבְכָל יוֹם יוֹם מִתְּחַדְּשׁוֹת גְזָרוֹת עַל הָעוֹלָם, וְטָרְם שְׁאֵלָה מִסְתִּימוֹת, מִתְּחַדְּשׁוֹת אַחֲרוֹת, וְזֶה לֹא כָּל כֵּן שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם.

שְׁעֵתָא דְּהַאי כְּכָבָא שְׁלֵטָא, כָּל אֵינוֹן דְּזוֹרְקֵי טוֹפְרֵי, (ס"א א' ע"ד) אוֹ עֲבָדֵי חֲרָשִׁין בְּהוֹן, גְּרִים מוֹתָא לְכָל עַלְמָא, וְסָלִיק חֲרָשִׁין בִּידֵיהוּ דְּאֵינוֹן דְּעֲבָדֵי לוֹן.

חֲלוֹנָא תְּלִיתָאָה, אֶקְרִי חֲלוֹן חוֹשְׁנָא, וּבִיהּ נִפְקָא כְּכָבָא חֲדָא, וְאֶקְרִי נִגְהָ"א דְּבוֹסִי"נָא, (ג"א ר'בוֹצִינִי) הַאי אִיהוּ נִצְיָצוֹ דְּנִצְיָן, וְקִיָּמָא עַל כָּל רוּחָא, וְנִיָּחָא וְשִׁיזְבוּתָא (ג"א וְטִיבוּתָא) בִּיהּ. לִית בִּיהּ קְטָרוֹגָא כָּלל, כִּד אִיהוּ שְׁלֵטָא, כָּל נִיָּחָא, וְכָל נְהִירוֹ שְׁלֵטָא בְּעַלְמָא, שְׁלוֹה שְׁבַעָא וְכָלָא שְׁלִיט בְּעַלְמָא.

חֲלוֹנָא רְבִיעָאָה, אִיהוּ חֲלוֹן דְּאֶקְרִי גְבִיעַ, וּבִיהּ נִפְקָא כְּכָבָא חַד, דְּאֶקְרִי לְחַכְמִין אֲשֶׁכּוֹל הַכֶּפֶר, בְּגִין דְּהִכִּי נִפִּיק כְּאֲשֶׁכּוֹל, נִצְיָן נִצְיָצִין כְּעַנְבִין בְּכּוֹפְרָא, בְּהַאי אִתְעָרוּ דְּרַחֲמֵי אִתְעָר בְּעַלְמָא, מְרַחֵק וּמְקַרֵּב, תּוֹלְדִין סְגִיָּין אִסְגִּיָּין בְּעַלְמָא. בְּגִין עַלְמָא לֹא קַפְדֵי כִּד אֲצֻטְרִיכוּ דָּא לְדָא, שְׁלֵמָא וְחֲדוּהָ אִתְעָר בְּעַלְמָא.

חֲלוֹנָא חֲמִישָׁאָה, אִיהוּ חֲלוֹן דְּאֶקְרִי בָּאָר, עַל דִּי כְּכָבָא דְּנִפִּיק בִּיהּ, עָאֵל וְנִפִּיק שְׁאִיב כְּדָלִי, לֹא שְׁכִיף לְעַלְמִין. בְּהַאי חַכְמֵי לְבָא לֹא יְכָלִין לְמִיקָם בְּאֶרְחַ קְשׁוּט, בְּגִין דְּלֹא קָאִים בְּקִיּוּמָא, וְלֹא שְׁכִיף לְעַלְמִין. וְעַל דָּא אִתְדַחֲקוֹן גְּרַמִּיָּיהוּ, לְעֵינָא בְּהַאי אֶתְר, וְלְמִידִן דִּינָא.

חֲלוֹנָא שְׁתִּיתָאָה, אִיהוּ חֲלוֹן דְּאֶקְרִי נִגְהָא, וְנִפְקָא בִּיהּ כְּכָבָא חַד, דְּאֶקְרִין גְּזָרוֹן, בְּגִין דְּכִד הַאי שְׁלֵטָא, עַלְמָא קָאִים בְּדִינָא, וְכַמְּה גְזָרִין, וּבְכַמְּה עוֹנָשִׁין, וּבְכָל יוֹמָא וְיוֹמָא מִתְּחַדְּשִׁין גְזָרִין עַל עַלְמָא, וְעַד לֹא יְסִימוֹן אֵלִין, הָא אִתְרַנִּין מִתְּחַדְּשִׁין, וְהַאי לֹא שְׁלֵטָא כָּל כֵּן בְּעַלְמָא.

אב"ר סמוך לימות המשיח ישרט החלון הזה בפוכב הזה על העולם, ועל פן ישלטו חיות רעות על העולם, ויתחדשו מינים רבים זה אחר זה, וישראל יהיו בצרה. וכשיתקו בתוך חשכת הגלות, אז תקדוש ברוך הוא יאיר להם את אור היום, ויקבלו המלכות קדושים עליונים, ותתבטל המלכות מידם של העמים עובדי כוכבים, וישלטו עליהם ישראל, ויתקיים והיה אור הלבנה וגו'.

ואז יפתח החלון השביעי בכל העולם, וכוכבו הוא הפוכב של יעקב, וזהו שאמר בלעם, דרוך פוכב מעקב. והפוכב הזה יאיר (ארבעה ימים וארבעה לילות) ארבעים יום (וארבעים לילה). וכשיתגלה מלך המשיח ויתכנסו למלך המשיח כל העמים של העולם, אז תקיים הפסוק שכתוב, (ישעיה יא) שרש ישי אשר עמד לגס עמים אליו גוים ידרשו והיתה מנתתו כבוד. פתח רבי שמעון ואמר, (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עשי נתן זמרות בלילה. הפסוק הזה פרושה ונתבאר, אבל עשי! עושי הנה צריך להיות! מה זה עשי? אלא שם האלוה הוא שם כלול שגראה הוא ובית דינו. זהו שם שלם שכולל זכר ונקבה: א"ל ר"ה, ומשום כך עשי.

נתן זמרות בלילה, משום שזהו שמשבח תמיד אל המלך שהשלום שלו, כמו שהמנורה לא שוקט תמיד לקבל אור השמחה העליונה מרב השמחה שלו, ולכן נתן זמרות בלילה.

כך אותם פוכבים שמאירים בראקיע, כלם מודים ומשבחים לקדוש-ברוך-הוא בכל אותו זמן שגראים בראקיע, משום

אב"ר סמוך ליומי משיחא, ישלוט האי חלונא, בהאי פכבא, על עלמא. ועל דא ישלטון חיון ומרעין בישין על עלמא, ויתחדתון זנין בישין, דא בטר דא, וישראל יהון בעאקו. וכד יתדחקון גו חשוכא דגלותא, פדין ינהר לון קדשא בריך הוא נהירו דיממא, ויקבלון מלכותא קדישי עליונין, ויתבטל מלכותא מיידא דעממין עובדי כוכבים, וישלטון עליהו ישראל, ויתקיים (ישעיה ל) והיה אור הלבנה וגו'.

וכדין חלונא שביעאה יתפתח בכל עלמא, וככבא דיליה איהו ככבא דיעקב, והאי איהו דקאמר בלעם, (במדבר כד) דרוך פכב מעקב, וככבא דא יהא נהיר (נ"א ד' יומין וד' לילות) ארבעין יומין. (וארבעין לילות) וכד יתגלי מלפא משיחא, ויתפנשוין לגבי מלפא משיחא כל עמין דעלמא, פדין יתקיים קרא דכתיב, (ישעיה יא) שרש ישי אשר עמד לגס עמים אליו גוים ידרשו והיתה מנוחתו כבוד.

פתח רבי שמעון ואמר, (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עשי נותן זמירות בלילה. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל עושי, עושי מביעי ליה, מאן עושי. אלא שמה דאלוה שמה כליל איהו דאתחזי הוא ובי דיניה. דא שמה שלים איהו, דכליל דכר ונוקבא: א"ל ו"ה ובגיני כך עושי.

נותן זמירות בלילה, בגין דדא איהו דקא משבחת תדיר לגבי מלפא דשלמא דיליה, פגוונא דבוצינא דלא שכיף תדיר, בגין לקבלא נהורא חדוה עלאה, מסגיאות (ד) קע"ג ע"א) חדוה דיליה. ועל דא נותן זמירות בלילה.

כל אינון ככביא דקא מנתהו בראקיעא, פלהו אודאן ומשבחן לקודשא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלא אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלא רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבה את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני
זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה